

Než stěžovatel není účasten amnestie ani pokud jde o přechovávání, třebaže rozsudek prohlašuje správným, že ve lhůtě amnestií stanoveně požádal dodatečně o koncesi na přijímací stanici radiotelefonní. Odstavcem III. rozhodnutí presidenta republiky vyloučeno jest užití ustanovení jeho odstavce I. na osoby, které s přečinem uvedeným v odstavci I. — tedy i s přečinem přechovávání — dopustily se zároveň jiného trestného činu, stíhaného k obžalobě veřejné. Obžalovaný byl stíhán a také uznán vinným, že z jara 1924 v Z. bez povolení vyráběl a přechovával zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní, při čemž výroba vztahovala se na tytéž předměty, ohledně nichž zároveň stíhán i vinným byl uznán přechováváním. Je tudíž časová, místní i věcná souvislost mezi oběma stránkami trestné činnosti obžalovaného tak těsná, že mu dobrodiní amnestie nelze s hlediska odstavce III. rozhodnutí přiznati ani pokud jde o přechovávání.

Čís. 1944.

Není trestným zaviněním (§ 431 tr. zák.), nebyla-li před rohovnickým zápasem opatřena podlaha zápasistiše měkkou příkrývkou a nebyli-li zápasníci prohlédnuti lékařem.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1925, Zm II 14/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Jana H-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. listopadu 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle §u 431 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Soud nalézací, sprostiv stěžovatele Jana H-e z obžaloby pro přečin podle §u 335 tr. zák., uznal ho vinným přestupkem podle §u 431 tr. zák., shledav trestuhodné opomenutí jeho v tom, že opomenul dáti opatřiti prkennou podlahu zápasnického ringu měkkou a pružnou příkrývkou a dáti prohlédnouti zápasníky lékařem před započítím zápasu, kterážto opomenutí ovšem v daném případě nebyla v příčinné souvislosti s nastalou smrtí Rudolfa P-y, než přece jsou takového rázu, že se jimi může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, což obžalovaný podle přirozených, snadno poznatelných následků, podle předpisů pro rohovnické zápasy platných a podle svého zaměstnání, případně zvláštních svých poměrů mohl nahlédnouti. Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně zmatku §u 464 čís. 1, věcně §u 281 čís. 10 tr. ř., nelze upřítí oprávněnosti. Sám rozsudek poukazuje v důvodech na to, že dle předložených pravidel brněnského »Boxerverband«, jež jsou ostatně rázu zcela soukromého, nejsouce úřadem nijak regulována, zápasníci sami stanoví podmínky zápasu a nemohou býti zejména nuceni k tomu, by lékařem před zápasem byli prohlédnuti. Již název »pravidla« nasvědčuje tomu, že jde jen o jakési směr-

nice, nikoli o předpisy. O nějakých obecně závazných předpisech pro provozování rohovnického sportu, jistě sama o sobě pro tělesnou bezpečnost zápasníků značnou měrou nebezpečného, než úředně nezakázaného, jež by bývaly mohly stěžovatelem ve směrech naznačených býti překročeny, nemůže vůbec býti řeči. Zbývá proto jen poznatelnost nebezpečnosti dle přirozených následků a dle zaměstnání nebo zvláštních poměrů obžalovaného. Tu ovšem sluší připustiti, že jak pokrytí prkenné podlahy měkkou, pružnou příkrývkou, tak i předchozí lékařská prohlídka zápasníků jsou úkony opatrnosti, které snad v jednotlivém případě mohou býti zápasníkům na prospěch. Avšak, uváží-li se, že rohovnický sport, již pro vysoké nároky, jež činí na tělesnou zdatnost zápasníka, přirozeně může býti provozován vůbec jen lidmi zvláště silnými a zdravými, že již zmenšená vyhlídka na úspěch sama sebou vede přirozeně k tomu, by zápasník, cítící se poněkud vážněji nedisponován, od zápasu upustil, že taková předchozí, poměrům přiměřená lékařská prohlídka člověka, jenž, jsa mlád a silen, sám na indisposici si nestěžuje, jak samy důvody zdůrazňují, vedla by pravděpodobně jen náhodou ke konstatování tělesné indisposice zápasníkovy, a že nějaká modřina, kterou by si zápasník mohl snad způsobiti pádem na nepokrytou podlahu, vůči ranám, jež mu utrpěti jest při dovoleném sportu rohovnickém, jako zvýšení nebezpečí vůbec nepadá ani na váhu, nelze ve zjištěném opomenutí stěžovatelově, jenž ostatně měl o to péči, by lékařská pomoc byla pohotově, spatřovati opodstatněnou skutkovou podstatu i jen přestupku Šu 431 tr. zák. Proto netřeba se blíže zabývatí další námitkou stížnosti — ostatně vzhledem k tomu, že v rozsudku uvedené následky opomenutí přicházely v úvahu při daném zápasu a konkrétních zápasnících, zřejmě neodůvodněnou — že rozsudkem zjištěné nebezpečí jest toliko abstraktní a proto s hlediska Šu 431 tr. zák. nepostačuje.

Čís. 1945.

Původcovské právo (zákon ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.).

Adresáře požívají ochrany zákona, nejsou-li jen mechanickou snůškou adres, nýbrž projevuje-li se v jejich uspořádání dle určitých zásad a hledisek duševní činnost redakční (systematika).

Ochrana vztahuje se i na takovou část díla (§ 3 zákona), jež sama o sobě mohla by býti způsobilým předmětem ochrany práv původcovských; nespadá sem převzetí adres jakožto pouhého materiálu.

K »vědomosti« zásahu je třeba, by pachatel jednal úmyslně a věděl o jsoucnosti cizího práva autorského ohledně díla, na něž se jeho činnost vztahuje; stačí dolus eventualis.

Skutková podstata přečinu Šu 51 zákona nevyžaduje vědomí pachatelovo, že jeho činnost svým obsahem znamená zásah do práva vyhrazeného autorovi.

Neznalost ustanovení zákona, zakládajících a vymezujících právo autorovo, pachatele neomlouvá (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 3. dubna 1925, Zm I 614/24.)